

א ריכסינג תמוז

לקבל את החיים - במנוחה ע"י אמונה שלום בטחון ושמחה

פרשת שלח תשפ"ה // שנה ב' // גליון כ"ט

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

אור הבוקר

יום ראשון פרשת בהעלותך תשפ"ב

העמיד הים הסוער

כחצי שנה לאחר שרבי מאיר שמחה, האור שמח, מינה לרב העיר דווינסק, התרחש אירוע ניסי. נהר העיר החל לעלות; הוא הפך לגבוה יותר ויותר, והחל להגיע לרמה מסוכנת, מאיים להציף את הגשר ואת כל העיר. מובן מאליו הוא שהמים היו, כמו כל הימים, עם גדות גבוהות כדי

הגשר על נהר דווינסק כפי שנראה כהיום

למנוע מהם לחדור לעיר. עם זאת, נראה היה שהסערה הייתה כה קשה, עד שנראה היה שהיא עומדת להציף את כל העיר, מהווה סכנה גדולה.

הגויים רצו אל הגלח שלהם. הגלח אמר שהוא לא יכול לעשות דבר; היחיד שיכול לעשות משהו הוא רב

היהודים. הממשלה שלחה משלחת לרבי מאיר שמחה, והודיעה לו שהוא צריך לפעול.

רבי מאיר שמחה לקח סוס ועגלה ונסע לגשר הגדול עם הגדות הגבוהות שנבנו כדי למנוע מהמים לגלוש. כאשר הגיע לשם, הוא ראה שאכן נראה היה שהוא עומד לגלוש. רבי מאיר שמחה הכריז: "שר הים!

אני גוזר עליך להפסיק!" המים לא הפסיקו. הוא אמר שוב: "אני כאן, המרא דאתרא, ואני גוזר עליך להפסיק!" עדיין, זה לא הפסיק. בפעם השלישית, הוא דיבר במילים חזקות מאוד: "שר הים! אני המרא דאתרא, ואני גוזר עליך להפסיק! אם לא תפסיק, אני אשים אותך בחרם!"

יצא חי מן הקבר...

היה יהודי שנשאר יום אחד בעבודה עד מאוחר; כבר היה חושך, והוא היה צריך לרוץ הביתה. הדרך הישירה הייתה ארוכה, אבל הוא יכול היה לקצר דרך בית הקברות. בדרך כלל, אדם מפחד ללכת בבית הקברות בלילה, אבל מכיוון שהוא היה ממנהר הביתה והדרך הייתה ארוכה, הוא חשב שייקח את הקיצור.

הוא הלך בין הקברים, ובאמצע, הוא נפל לתוך קבר שנחפר, אבל אף אחד עדיין לא הונח בו. הוא נפל וניסה לטפס החוצה. לא היה לו מה להיאחז בו; זה היה בור עמוק באדמה, והוא לא ראה שום דרך החוצה.

מכיוון שהוא ראה שהוא לא יכול לצאת, הוא התיישב בנוחות וחשב שהוא יישן שם, והבורא ית"ש יחזיק בידו הימנית. בבוקר, אנשים יבואו, הוא יזעק, והם יוציאו אותו.

הוא ישב שם בשקט, והולך לישן, ובאמצע, הוא ראה שיהודי נוסף החליט לקצר דרך בית הקברות, והוא גם נפל לתוך הקבר שנחפר. כאשר הוא ראה שהיהודי האחר מנסה לצאת ולא מצליח, הוא קם ממקומו. היה חושך מוחלט, אף אחד לא יכול היה לראות אף אחד אחר, והוא הלך אליו, נתן לו

ברגע שאמר זאת, הסערה פסקה, והכל חזר לשקט. והעיר דוויןסק צהלה ושמחה, ואפילו אומות העולם נאלצו להכיר בכך שיש בורא עולם.

לא נתן לעצמו להיסחף אחרי היצר הרע

כששומעים את הסיפור, אפשר להרהר בנושא נפלאה שקשור לפרשת השבוע. מאיפה שאב רבי מאיר שמחה את כוחו? כי הוא השתמש בכוח הזה נגד היצר הרע; הוא השתמש בו כדי

לעלות ולגדול בתורה, בעבודת ה' וביראת שמיים. הוא לא הרשה לעצמו להיסחף אחרי היצר הרע; הוא אמר לו שוב ושוב, "אני לא אתן לך לשלוט בי!"

והוא השתמש באותו כוח כאן כדי להציל את כל העיר. שוב הוא דיבר, שוב הוא חיזק את עצמו, ובכך הוא ניצל את כוחותיו, אותם הוא רתם נגד היצר הרע, כדי להציל את העיר ולגזור גזירה בגזירת המרא דאתרא. אבל לפני שהוא היה המרא דאתרא, היה לו אותו הכוח נגד היצר הרע שלו; הוא השתמש בכוח הזה כדי להגיע לרמה שבה הוא יכול היה לנצל את הכוחות הללו כאן.

בפרשת השבוע, בפרשת המרגלים, אמר כלב: "עלה נעלה, כי יכול נוכל!". יש לנו הכוחות, אנו יכולים לעלות.

אנחנו יכולים לגדול ולהרים את עצמנו. אנחנו מאמינים בבורא ית"ש; זה לא חייב להיות הגיוני, זו אמונה פשוטה, שהבורא ית"ש נתן לי את הכוח, יש לי אותו, אני יכול להשתמש בו, ואני אשתמש בו. וכך אדם גדל להיות יהודי כנה, עבדו של מקום, עם התקרבות להקדוש ברוך הוא.

מזמור לתודה שמדליק את העלעקטער...

יהודי סיפר שהוא אסף את כל המשפחה, משפחה גדולה, כדי לחגוג שבת התאחדות. כל המשפחה הייתה מתאגדת, הסבים, ההורים, כדי להכיר זה את זה, שבת חמה, לכבוד שבת קודש, להביא חום ורוח יהודית למשפחה, שמחה בתוך המשפחה.

הם הגיעו, והבורא ית"ש עזר; הכל הסתדר. מרגע שארזו את התיקים לצאת, כל המשפחה, המסע, ההגעה, התארגנות, כולם היו שמחים.

עשרים דקות לפני השקיעה, הנשים הדליקו את הנרות, והאורות כבו! זה היה אומר שאין אוכל חם, אין אוכל קר, המקררים, המקפיאים, הצלחות, הכל שהוכן לחימום האוכל, הכל כבה, ועוד היה חם בחוץ. כל ההכנה, כל

דחיפה על הכתף, כאילו לומר שהוא יחד איתו באותה צרה, ושעליהם לנסות לצאת יחד.

כאשר הוא ניסה לשים את ידו על הכתף של האחר, האחר לא ידע אם זה שד או מת – מי יודע? האחר אסף את כל כוחו וקפץ החוצה, והוא הצליח לברוח! ברגע שהוא ראה את זה, הוא התחיל לחשוב: ומי אומר שאני לא יכול?! אם ההוא – מחמת פחד – הצליח לאסוף את כל כוחו ולקפוץ החוצה, מי אומר שהוא לא יכול?! גם הוא יכול!! הוא אסף את כל כוחו וקפץ

מהבור, מהקבר שנחפר, ורץ החוצה מבית הקברות, והגיע הביתה.

כן, יש לנו את הכוח!

זה מה שכלב

אמר: אתם לא יודעים איזה כוח יש לנו, הבורא ית"ש נתן לכל יהודי כוח עצום כדי לשמור על התורה, לעבוד את הבורא ית"ש, לקיים את כל התורה עם כל פרטותיה, עם כל המנהגים, עם כל המסורות שיש לנו. הבורא ית"ש נתן כוח מדהים ליהודי, אפילו במצבים הקשים ביותר, להיות שמח, להיות מסוגל לחיות באמונה. הבורא ית"ש נתן לכל אדם כוח עצום לעבוד על תיקון מידותיו, לשמור על עניו, לשמור על דיבורו, לשמור על אבריו. יהודי רק צריך להאמין בכוח ולומר 'עלה נעלה', אנחנו יכולים לעלות,

אבל הקשיבו לסיפור! מוצאי שבת מגיע, הם עושים הבדלה, מתחילים לארוז את התיקים, והאורות כבים שוב, ולא הצליחו להדליק אותם שוב!

מזמור לתודה שמרה על האורות דולקים כל השבת! "עלה נעלה, אנחנו יכולים לעלות, כי יש לנו הכוח!"

לנסוע עם מזמור לתודה

יהודי רצה להיכנס למונטריאול, אבל לא הורשה להיכנס בגלל החיסון (וואקסין). הוא טיפל בדברים שהוא צריך, וחזר. בפעם השנייה שהוא רצה להיכנס, הוא נזכר שצריך לשיר מזמור לתודה, צריך להיות שמח. ובמזמור לתודה, השלווה והאמונה הפשוטה, הבורא ית"ש עזר לו,

והוא הורשה לעבור.

אני כן בהרשימה

יהודי הגיע להרבי הקדוש מלובלין זי"ע, ואמר: רבי, אני עומד לערוך חתונה לילד, ואין לי כסף! הרבי הקדוש מלובלין נתן לו מכתב המלצה ואמר: לך לעיר רדושיץ, את המכתב הזה תן ליהודי הראשון שתפגוש שם, והבורא ית"ש יעזור לך; תהיה לך ישועה! והרבי מלובלין גם לחש לו סוד באוזן.

הוא הגיע לעיר רדושיץ, והלך לבית המדרש, והאדם הראשון שפגש היה

המטרה של השבת, אוי ריבוננו של עולם! הם נפלו למצב כזה. אבל היהודים חיים ב'מזמור לתודה' ומודים תמיד לה'.

האב אמר: ילדים! קודם כל, נודה להבורא; הוא הביא אותנו לכאן כל כך יפה, הכל הסתדר כל כך טוב, מהאריזת התיקים, הכל הוכן כל כך היטב. הנשים הצדקניות כבר הדליקו את הנרות, והבורא ית"ש אכן טוב ועושה טוב לכולם. נודה לבורא על עד כה, וננסה לעשות משהו.

הם ניסו דבר אחד, זה לא עבד. הם ניסו דבר נוסף, גם זה לא עבד. אבל השלווה, האמונה הפשוטה, הבטחון על ה', הדהדו בכל הקירות ובכל לב, וניתן היה לראות את השלווה בכל החלונות. ברוך ה' הכל יסתדר לטובה ולברכה; הבורא ית"ש עושה רק טוב.

וכשהם שיבחו את הבורא וניסו לעשות מאמץ, הם הציצו בשעון; כמעט השקיעה מגיע, ואחר כך לא יוכלו לעשות כלום. אבל ברוך ה', ממש לפני השקיעה, האורות נדלקו שוב! היהודי אמר: היה להם שבת נפלאה ומרוממת, עם כל כך הרבה שבח והכרת תודה לה'.

ית"ש. והם החלו ללכת לאסוף צדקה. הוא דפק על דלתו של איש עשיר ואמר: היהודי הולך לאסוף צדקה ויש לו מכתב המלצה מהרבי מלובלין. האיש העשיר שאל כמה כסף דרוש לחתונה. הוא ציין את הסכום, והוא הלך לאוצר שלו והוציא את כל הסכום הנדרש לחתונה.

היהודי עמד המום ממה שקרה, והחל לומר לרדושיצר: אני מודה לך; באמת הצלת אותי, בתוך דקה עשית את זה! הרדושיצר אמר לו: אינך צריך להודות לי; דיברת מאוד יפה, אמרת שאני לא ברשימה, ואני רוצה להיות ברשימה.

כולנו רוצים להיות ברשימה של הבורא! כאשר הבורא ית"ש רוצה שנאהב יהודים ונמחול, אנחנו יכולים לסלוח ולהיות סולחים, ואני יכול להיות בשקט, ואני יכול להיות באמונה פשוטה, ולא לומר שזה קשה, ושזה מר; אני לא יכול לשאת את זה...

סליחה ומהילה על ידי אהבת חברים

בפרשת השבוע כתיב: ויאמר ה' סלחתי כדברך. מספרים כי רבי דוד ממיקלוב, תלמידו של הבעל שם טוב הקדוש, חזר פעם הביתה ממז'בוז', ובדרך דיבר רבות על הבעל שם טוב הקדוש. באכסניה היה גם, התולדות יעקב יוסף, שעדיין לא התקרב להבעל שם טוב, והוא הקשיב כאשר רבי דוד דיבר על הבעל שם טוב הקדוש. רבי דוד הזכיר שיש אנשים שמבזים את

הרדושיצר זי"ע. זה היה לפני התגלותו לצדיק מפורסם, וזה היה היהודי הראשון שהוא פגש. הוא נתן לו את המכתב. הרדושיצר קרא את המכתב, ונאנח ואמר: יהודי יקר, אני רוצה לקיים את רצון הצדיק הקדוש, הרבי מלובלין, אבל איני ראוי לכך. קודם כל, שמי 'בערל הבטלן'; אני לא מצליח, מי ייתן לי כסף? ושנית, אתמול הלכתי לאסוף צדקה, והזהירו אותי לא לחזור עוד לאסוף צדקה במשך שנה!

היהודי אמר: אתה טועה מאוד; הרבי מלובלין אמר שדווקא את המכתב הזה אני צריך לתת ליהודי הראשון, והרבי לא אמר שאני צריך לשאול אם הוא בטלן או לא, או אם הוא אסף כסף אתמול ואמרו לו לא לחזור. הרבי אמר, היהודי הראשון... אבל אני רוצה לומר לך משהו נוסף שהרבי אמר לי. הרבי אמר לי שכאשר אני פוגש את היהודי הראשון והוא מסרב, אני צריך לומר לו: אתה לא ברשימה!

הרדושיצר חשב: הרבי מלובלין אומר שאתה לא ברשימה; על איזו רשימה אנחנו מדברים? היהודי אמר, אנחנו מדברים על רשימה בשמים. לבורא יש רשימה שלמה של מי הוא נותן לעזור לאיזה יהודי; זו רשימה מלאה. אם אתה לא מקבל את התפקיד, זה סימן שאתה לא ברשימה. אני אמצא אחר...

כאשר הרדושיצר שמע זאת, הוא אמר ליהודי: הוא לא מסכים; הוא רוצה להיות ברשימה של הבורא

יהודים יושבים ושותים באהבה, ישנם שני יודי"ם, שזהו שם ה'. נשאר רק עם 'ויאמר סלחתי כדברך', שישנם שני יהודים באהבה, אחוה, שלום וחברות. 'ויאמר סלחתי כדברך', שני היהודים כבר נמצאים כאן; בשביל זה, אין צורך ברמז. עם זאת, אם שני יהודים יושבים יחד, נשאר: 'ויאמר סלחתי כדברך'."

כולנו זקוקים לסליחה על חטאינו, ולישועות גדולות, רפואות, פרנסה ונחת. אנו צריכים לבטל הרבה גזרות. באהבה לכל היהודים, חיים באחדות, חיים באמונה וביטחון, מאמינים בכוחות שהבורא נתן לנו, נזכה לכל מיני ישועות און צו א ליכטיגן תמיד. אמן, כן יהי רצון.

החסידים, שהם יושבים באסיפה עם חברים ושותים לחיים, הוא דיבר על הענין הגדול שבישיבה יחד ושותיית לחיים, שהוא שמע פעם מהבעל שם טוב הקדוש שעל ידי ששני יהודים יושבים יחד ושותים לחיים, הבורא סולח להם על חטאיהם. והבעל שם טוב הביא רמז לכך, כפי שנאמר בפרשת השבוע, 'ויאמר ס'לחתי כ'דברך' שזהו ראשי תיבות של המילה "כוס".

רבי יעקב יוסף, התולדות, העיר אז: "הרבי שלך שכח להזכיר את שם שמים; לא נאמר 'ויאמר סלחתי כדברך', אלא נאמר 'ויאמר ה' סלחתי כדברך'".

רבי דוד השיב: "חס ושלום, הרבי הקדוש, הבעל שם טוב, לא שכח את שם השם. אבל מה אז? כאשר שני

קול פנים מאירות: שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר מפנים מאירות סיקסא שליט"א

צענטראלע נומער: 845-414-0076 | א"י: 072-370-1823 | **ענגלאנד:**

0330-350-3190 | **ארגענטינע:** 5411-2152-7691 | **אנטווערפן:** -323

438-228-2500 | **מאנטריאל:** 346-0673

לקבל הגליונות שלנו בכל שבוע, תפנו ל:

gilyonospm@gmail.com

אזר לנתיבותי

מה זה אמונה?!

שאלה: מה זו אמונה? למה אנחנו צריכים להאמין?
האם זו אחת מהמצוות של התורה? האם זה משהו
שמגיע מעמקי הלב? האם עלינו ללמוד ספרים על
אמונה? האם עלינו לעסוק באמונה? ולמה זה לא
נדון במוסדות התורה?

תשובה: בחור היקר! למד גמרא, רש"י ותוספות, למד מוסר וחסידות, ומה שכתוב שם עליך לעשות. כל מה שדרוש לאמונתנו נמצא בספרים הקדושים. אמונה היא לא משהו שאנחנו יכולים פשוט לחשוב עליו לבד. האמונה נובעת מהוראות חכמינו ז"ל. האמונה נמצאת בתורה, האמונה נמצאת במדרשים, האמונה נמצאת בספרים הקדושים, בספרי בעלי מוסר וחסידות, בספרי מרן החתם סופר. אנו לומדים את הספרים הקדושים, ושם אנו רואים בדיוק מה זו אמונה, מתי יש אמונה, איך יש אמונה, ומה זה אומר עברנו. מעבר לכך, אין צורך לחשוב או להבין. אדם צריך לחיות בפשטות, לעשות את רצון הבורא, ברוך הוא, כפי שלמדנו. הספרים הקדושים מסבירים בצורה יפה את ענייני האמונה.

הסיבה לכך שאין שיעורים מיוחדים על אמונה היא שאין לנו מסורת ללמד שיעורים מיוחדים בנושא זה. באמת, במוסדות שלנו היום, אולי צריך להיות שיעורים על כך, לא בהכרח שיעורים - כפי שאומרים - על השקפת האמונה, אלא ללמד בכל זמן נתון שיעורים מהספרים הקדושים שעוסקים באמונה,

להסביר מה שכתוב בספרים הקדושים. אכן צריכים להיות שיעורים על כך, אבל לא שיעורים נפרדים, כפי שאומרים, עכשיו אנחנו הולכים לדבר על אמונה, אנחנו הולכים להעמיק באמונה. אלא, זה צריך להיות מלמד לילדים, לבחורים, לבנות, מה שכתוב בספרים הקדושים לגבי אמונה, לספר מילה, ללמוד עמהם מאמר, מילה במילה בפנים הספר, לחזק ולהתחזק - זה אכן יהיה נחוץ. איני יודע למה זה לא נעשה.

לפתוח עסק משלו האם הוא מנגד האמונה וביטחון!?

יהודי שאל, יש לו עבודה טובה, הוא מרוויח היטב. אבל מצד שני, יש לו כישרון לפתוח עסק משלו, להתפרנס בכוחות עצמו. האם עליו לעזוב את עבודתו ולפתוח עסק משלו, או שעליו להישאר בעבודה שבה הוא נמצא? השאלה גם מתייחסת לעניין השתדלות, האם יהיה לו מספיק כסף כדי להשיא את ילדיו, לקנות בית, לחסוך לגיל זקנה. מעבודה בתור פועל לאחרים, אי אפשר לחסוך כסף, אבל אפשר לחיות באמונה וביטחון. כשיש לאדם פרנסה משלו, בדרך כלל סדר העולם הוא שיש לו כסף נוסף לחסוך, הוא יכול לחיות בצורה רחבה יותר, להשיא את הילדים, לחגוג שמחות, ולהתכונן לגיל זקנה. מהי חובתו בנוגע להשתדלות?

התשובה לכך היא כך. אם אדם יכול להתפרנס ואינו צריך להסתמך על הציבור, יש לו חובה מסוימת לעשות זאת. עניין האמונה והביטחון אינו אומר שאדם נותן לעצמו פטור: "יש לי אמונה וביטחון, אני לא צריך לעשות כלום!" או: "יש לי אמונה וביטחון, ואני עושה משהו שאני בעצם לא צריך לעשות, אבל אני עושה את זה כי יש לי אמונה וביטחון!" כן, יש אנשים במדריגות גבוהות שיכולים להגיע למדריגה הזו, אבל צריך באמת להחזיק בזה. אדם שאינו מרגיש שהוא במדריגה הזו, מדוע שלא יפתח עסק משלו כדי שיהיה לו כסף להשיא את ילדיו, כך שלא יצטרך להסתמך על הציבור?

כי גם אם ליהודי יש אמונה וביטחון, אמונה וביטחון אינם אומרות שהכסף שיגיע כדי להשיא את הילדים לא יהיה כסף ציבורי; הקדוש ברוך הוא ישלח לו כסף. אדם שיש לו כישרון, ברור שהבורא נתן לו את הכישרון הזה מסיבה, וזה - להשתמש בכישרון הזה. להיות עובד פשוט ולהתנחם בחיים, ולומר: "כי יש לי אמונה וביטחון, אני לא צריך להתאמץ" - אדם אינו מחויב לכך. להיפך! השי"ת נתן לך כישרונות, השתמש בהם, תפיק מהם תועלת, ותוכל להועיל לעצמך, למשפחתך וליהודים אחרים.

כמובן, מתי ההבחנה? אם תפתח עסק נוסף, ובגלל זה תופרע מללמוד ולהתפלל, ובגלל זה לא תוכל לעסוק כראוי עם ילדיך - אז אתה צודק - עכשיו יש לך פרנסה טובה, אתה יכול ללמוד, אתה יכול להתפלל, אתה יכול לעסוק עם הילדים. להפריע לעבודת הקודש, ולעבודת ה' ולתכלית החיים, לתפקיד בעולם - רק כי צריך שיהיה כסף לחסוך? לא! זה כבר חיסרון באמונה וביטחון. אבל אם אתה יכול לפתוח עסק שהבורא נתן לך את הכישרונות, ואתה יכול להמשיך לשמור על תפילותיך, על לימודיך, על חינוך הילדים שלך, על עבודת הבורא - אין חיסרון באמונה וביטחון שאדם לא יפתח את עסקיו, את המיזמים שלו, כדי שיהיה לו הרחבה והרווחה! הבורא ית"ש נתן כישרונות כדי להשתמש בהם. להיפך! תוכל לתת צדקה, תוכל לחנך את ילדיך טוב יותר, תוכל לעבוד את הקדוש ברוך הוא טוב יותר, ותוכל לחסוך כסף כדי לא ליפול על הציבור.

ובעסק שאדם מנהל לבד, יש כל כך הרבה אמונה וביטחון, כל כך הרבה עניינים שמגיעים באופן קבוע, שאדם שיש לו מאה רוצה מאתיים. תצטרך להחזיק חזק כדי לא ליפול לחיסרון של אמונה וביטחון בזמן שיש לך עסק משלך. אין צורך להיות עובד במקום של מישהו אחר כדי שיהיה לך אמונה וביטחון. אפשר גם שיהיה לך עסק משלך, וזה השתדלות עצום.

מלבד זאת, יש לזכור. כשאתה עובד עבור מישהו אחר, אינך יודע באיזה יום אותו אדם לא יוכל יותר לשמור אותך יותר בעבודתו. בדרך כלל, לא מתפתחים הרבה בחיים. אדם צריך להיות מישהו שמתפתח, שמתרומם, שמתקדם.

צריך גם לזכור שיש זמן שבו אדם הופך להיות מסוגל להיות עובד עבור מישהו אחר. כשיש לאדם עסק משלו, הוא יכול להמשיך. הילדים לוקחים את זה, אפשר לשכור אנשים שייקחו את זה, ואדם נשאר הבעלים, ויכול להמשיך בחיים. זה מאוד חשוב לצעירים לזכור שכשהם מגיעים לגיל חמישים או שישים, הם כבר לא עובדים מסוגלים, ובדרך כלל, רק מי שיש לו פרנסה משלו יש לו יותר מאיפה למשוך חיות ולהמשיך בחיים. הרבה אנשים בגיל העמידה מתמוטטים ונשברים. זה לבדו חובת אדם להיות כבר מודאג שבגיל זקנה יהיה לו משהו לעסוק בו, ולא להיות אדם שבור.

גם כשאדם פותח את פרנסתו, הוא עושה זאת כדי לעזור לילדים, הוא יכול להשתדל שיהיו לו חתנים שיכולים לשבת וללמוד, הוא יכול להשתדל שיהיו לו בנים שיכולים לשבת וללמוד. יש כל כך הרבה יתרונות מזה, וזה לא חיסרון באמונה וביטחון מהשתדלות הזה. כי הבורא נתן לך את הכישרון. רק כשאדם עושה משהו שמפריע לעבודת הקודש שלו, לעיסוק שלו בחיים, או משהו שנוגד את כישרונו והוא מתנתק, זה נקרא להתרחק מאמונה וביטחון. אבל כשהודי עושה מה שנראה כתפקידו ועבודת ה', זה לא חיסרון באמונה וביטחון.